

לשימחה יש צבע כתום; ראיתי אותה היום בבוקר מהמיטה שלי, נכנסת פנימה דרך החלון, מעבר לוילון. היא זחלה מתחת לשטיח, כולה כתומה, ואז עשתה גלגלונים על התיקרה. היא נזלה דרך כוס הקפה שעמד קר מאתמול בערב על השולחן בסלון, ריחפה לה מעל קופסת העץ, ריפרפה בין העציצים הקצת יבשים, והתיישבה לכמה דקות בפינה ליד הארון, מול דלת הכניסה. בסוף היא הסתחררה למעלה והעיפה את האבק מהספרים שכבר שנים אני מנסה לקרוא, וצללה אל מתחת הסדינים שלי.

ואז היא נכנסה לי דרך המצח. לא היתה לה ברירה, לשימחה. היה פשוט איזה שקע ברומטרי כזה של עצב אפור, שאילץ אותה להישאב לתוכי, לאזן את המצב. הרגשתי איך היא מסתובבת לי בפנים, קוראת לי להקשיב.

היה לי חיוך וצבעים מאחורי העיניים שהיו שונים מאלו שריחפו להם שם כבר כל-כך הרבה זמן, שכבר החלו להכות שורשים.

אז היא עזבה אותי, פרחה מהגוף שלי. ידעתי שהיא חייבת לעזוב; היא הרי לא יכולה להשאיר ככה את העולם בלי הכתום שלה, לא יכולה לעזוב את כל האפל שבחוץ. יש לה עבודה. היא צריכה לצבוע איפה שהשחור לא מתחשב וקצת יוצא מהקווים, היא צריכה לרחף בכל מני פינות שיש בהם יותר מדי כלום, או שאיזו פיסת חיים שכבתה נתקעה בהם ליותר מדי זמן. אז היא פרחה לה, השמחה. ראיתי אותה, איך שהיא יוצאת חזרה החוצה דרך החלון. היא לא נופפה לשלום; אולי לא היה לה זמן.

אבל היא לא נעלמה כולה. אולי היא לא שמה לב, אבל קצת מהכתום שלה נשאר בתוכי. הצלחתי לתפוס אותו, ולא נתתי לו להיעלם איתה, ופיסה ממנה שהצלחתי לספוג סמוכה היא עכשיו איתי, ושם היא תישאר תמיד, אצלי בתוכי לעד.